

LITERAIR

Deze rubriek wordt verzorgd door de Lappersfort Poets Society, een kring van dichters en dichtersessen die de bezorgdheid voor de aarde in poëzie heeft gegoten. Ze nemen het op voor het Lappersfortbos en alle bedreigde bossen en wouden. Hun stem fluistert zich een weg naar het oor van de wereld. Zie ook www.regiobrugge.be/lappersfortpoets.php en www.poeziebos.be

Renga IV

voor Marleen

Weg naar omhoog, weg naar omlaag,
altijd dezelfde. Galloway
koeien staan onder de douche
van een aangekondigde vlaag.
Hun krachtige schoften
contrasteren met de onmacht
in hun wazige blik.
Vanuit gesubsidieerde burchten
loeren dassen in holle wegen
naar konijnen, muizen, wandelaars.
Platdietse paden voeren
langs wilde marjolein,
sint-janskruid en rapunzelklokje
in dit apart gebied.

Zwerfkatten**1**

Cycloop vertrouwt niemand
als hij met strontbruine staart
naar het bord met Aldi-brokken
sluipt in het lege hondenhek.

Met de allure van een paalheilige
kijkt zijn kattin toe op de afsluiting
tussen aspergeveld en schapenwei.

Haar rechteroog van glas vangt nog licht
maar straalt niet meer. Een bel van snot hangt
aan haar neusje, rozig als de gerookte zalm,
in de Proxy Delhaize met het eigen logo gepromoot.

Weer op de grond krabt ze aandachtig de aarde open,
kakt zedig bescheiden half verteerde brokken,
zoekt warmte tegen de zonbeschenen muur.

Vanmorgen lag ze als een lege harige huls
tussen de frambozenstruiken. Cycloop keek
mij vals en wantrouwig aan met een linkeroog
van glas. Ook hij gaat dood. Is wordt was.

2

Ontwaakt uit haar godenslaap
loopt ze me op laffe poten voorbij
en verdwijnt in een koele hal
van varens, buntgras en vlier.

Ze weet wat ik daar hoor:
de iele hongerkreetjes van haar jong,
blind nog en door eksters beloerd.

Met olympische verachting keert ze
weer met de air van Le chat noir
die ik in Montmartre kocht voor een lief
dat mij nadien nooit meer bezocht.

Het is mijn zwarte beest,
genesteld in mijn ingewand
zodat het daar nooit geneest.

Het terras wordt een altaarblok
voor het jong met doorgebeten strot.
Vals en schichtig kijkt ze naar mij op
offert het aan mij als aan een god.

Ma non troppo

4

Op het slingerend pad naar het dal
zien we elkaar alleen nog op de rug.
Boven wieken engelenvleugels
die groene energie opwekken.

Beneden ploetert een hond
in een poel, omzoomd door stenen,
gladgespoeld en koel.

We halen stokbrood, wijn en kaas
- Du vin, du pain et du Boursin –
uit een rugzak, eten en drinken,
ruggensteun zoekend bij elkaar.

De hond schudt zich droog,
zit met vragende ogen voor zijn baas,
de tong hijgend uit de bek.

Als we zwijgend opstaan
klinkt één korte blaf.
Na een weekend puur natuur
rijden we morgen terug. Naar af.

Joris Gerits (°1943) studeerde Germaanse filologie aan de K.U. Leuven en promoveerde in 1980 op een proefschrift over de Antwerpse dichter *Hugues C. Pernath*. In 2005 was hij co-editeur van diens verzamelde *Gedichten*. Hij was voltijds hoogleraar aan de Universiteit Antwerpen waar hij tot aan zijn emeritaat (2008). Nederlandse taalvaardigheid en moderne Nederlandse letterkunde doceerde. Redacteur van *Streven*. Medewerker aan o.m. *Dietsche Warande & Belfort*, *Ons Erfdeel*, *De Leeswolf*, *Poëziekrant*. Auteur van het dagboek *365* (2007).